

звучаща фаустова идея" (1920), „Дѣлото на Байронтъ" (1909), „Рихардъ Вагнеръ и Якобъ Гримъ", „Рих. Вагнеръ въ Байронтъ", „Йоханъ Херманъ Шайнъ и нѣмската свѣтска пѣсенъ на XVII в." (1895) и др.

Псалмодия, фр. psalmodie — се нарича начина на пѣнето на псалмитъ въ католическата църква, което става или отъ единъ четецъ, или антифонно—пропѣливо, отъ 2 хора. П. става върху единъ главенъ тонъ, който се измѣня само въ края на всѣки стихъ. За обикновената П. има осемъ формули, съответствуващи на главнитѣ гласове (mode), и други такива за специалнитѣ служби.

Псаломъ, гр., ит. psalmo, фр. psalm, нѣм. Psalm — се наричатъ хвалебнитѣ пѣсни на Давида, които той е пѣялъ съ съпроводъ на арфа. Давидовитѣ П-ми сж били пѣти при богослужението на евреитѣ, отдето сж преминали и въ източната християнска църква, а после папа Амброзий го въвежда и въ католическата. Въ начало псалмовото пѣние е било едногласно, но антифонно. Тропаритѣ, химнитѣ и други пѣснопѣния сж въ връзка съ П-митѣ, отъ които се разви единъ голѣмъ отдѣлъ на църковната музика. Въ католическата църква пѣнето на П-митѣ е представлявало едно сухо декламирање, съ измѣняване на височината на тона, което се смѣня отъ истински мелодични фрази, въ зависимостъ отъ такта, а сжщо и съ бързи подвижни ходове. Презъ време на многогласието сж украсявали старитѣ мелодии въ форма на преработки за 3 и 4 гласа, а презъ XIV и XV в. започватъ да пишатъ композиции върху П-лми за единъ гласъ, съ инструменталенъ съпроводъ, а въ края на XV в. се явяватъ П-ми за четири и повече гласа, безъ съпроводъ. Понататѣкъ, презъ времето на монодията съ инструменталенъ съпроводъ, сж писали П-ми за единъ или повече гласа съ съпроводъ — за да се достигне постепенно до псалмови творби за соли, хоръ и оркестръ — въ голѣмъ стилъ.

Псалтерионъ, гр. — е сръдновѣковенъ инструментъ, въ форма на тригълникъ, на който се свири съ плектронъ. Кордитѣ, споредъ описа-

нието на сръдновѣковнитѣ музикални писатели, сж достигали до 24.

Псалтеръ, лат. psalterium — старъ струненъ инструментъ, въ форма на трапецъ, съ корди отъ различна дължина, на които се е свирѣло съ щипане.

Пселось, Михаилъ — византийски математикъ, въ чиито съчинения има много мѣста, отнасящи се до музиката—върху ритма и музикалната теория.

Птоломеусъ, Клаудиосъ — знаменитъ александрийски математикъ, астрономъ и географъ отъ II вѣкъ сл. Хр. Неговата книга „Хармоникъ" представлява едно пълно изложение на древногръцката теория на музиката.

Пуегъ, Мари Октавъ Жеро Жанъ — Poueigh, Marie Octave Gérard Jean — французски компонистъ и музикаленъ критикъ, род. 24 февр. 1876 въ Тулуза, ученикъ на Габр. Форѣ и Косадъ — въ консерваторията въ Парижъ на д'Енди, композиции: 3 сюити и едно скерцо за оркестръ, „Пѣсенъ на жетварската любовъ" — за хоръ и оркестръ, „Далечнитѣ" за соли, хоръ и оркестръ, операта „Водачѣтъ отъ Ловесъ", „Фриволенъ балетъ", хорови пѣсни съ пиано, клавирни нѣща. Редактиралъ сборника „Les chansons de France", и писалъ „Съвременни французски музиканти" — биографии (1911—1920). П. е критикъ на „La volonté".

Пужень, Артуръ — Rougin, Arthur — французски музикаленъ писателъ, род. 6 авг. 1834 въ Шать-юру, умр. 8 авг. 1921 год. въ Парижъ, училъ въ Парижката консерватория, ученикъ по цигулка на Аларъ; цигуларъ и капелмайсторъ въ разни оркестри и театри въ Парижъ, писалъ: „Французски музиканти отъ XVIII в." — 6 биографии, „Халеви-писателъ" (1865), „Майербергъ", „За музикалната литература въ Франция", биографии на Росини, Грисаръ, Оберъ, Кройцеръ, Буалдъо, Филддоръ, „Молиеръ и комическата опера", „Меюль — неговиятъ животъ, гений характеръ", (1889—1893), „Ж. Жакъ Русо — музикантъ", „Монсини и неговото време", „Положението на композиторитѣ на музика и бждещото на музикалното изкуство въ Фран-